

Предъ насъ отново растнатъ нови дни.
Сжбития избухватъ като взривове.
Желѣзни епидеми страни
и континенти съсъ барутъ заливатъ.

Нахлули съ пламъка на черно време,
въ земята на човѣка като хищници
стопани станали, оратъ и сѣятъ
чудовищата на апокалипсиса :

Ята стоманени се виятъ съ ирѣсъкъ,
гъсеници по хълмищата лаятъ,
по урвитѣ чудовищни жирафи
въ заплаха вратоветѣ си изправятъ.

Свѣтътъ, забравилъ себе си, дори
съ желѣзо и коравъ бетонъ се храни,
съ петролъ горчивъ си жаждата пои,
съ бодлива телъ превързва свойтѣ граници.

Човѣкътъ само съ мишицѣ корави
стои като безуменъ, съ погледъ пѣмъ
я гледа : бждащето се възправя
като огроменъ, тежъкъ черенъ танкъ.